

kora nyár van, és egy kisleány áll a parton,
 kezében élete legjobb kacsaköve, na most!...
 De addig még lehullanak a levelek, eső jön, hó jön,
 és anyám tüdőgyulladást kap, haldoklik, de túléli,
 és lassan közeledik a tavasz, türelem, csak türelem,
 sikerülni fog, mondják a fák, a vizek,
 sikerülni fog, a pocsolók, az ég, a rohanó felhők,
 a torony, a rekedt kutyaugatás, a kerengő sirály,
 sikerülni fog, és akkor, ha sikerül, és végre lábra állok,
 akkor jön majd a dolgok neheze. Vagy mikor?

Mesterházi Mónika

BARÁTOK

Barátok. Két író egy hajó fedélzetén,
 öt-hat évvel egyikük, hét-nyolc
 évvel másikuk halála előtt. Mi lesz itt,
 öregem, erről hallgat a röhögéshez szokott
 két arc, túl okosak, hogy ne sejtsek,
 de nem kell átélniük bujkálást, üldöztetést,
 se belehalni tömeggyilkosságba,
 bár a nyakkendő megéli majd a csokor-
 nyakkendő halálát. Ülnek a hajón,
 legyintő mozdulat, de a könyökük összeér,
 az egyik a látványra, a másik a gondolataiba néz.

Barátok. Egy költő és egy író a barátság
 júniusi napsütésében. Bujkálást,
 tömeggyilkosságot, önkényt túléltek két
 élő ember, két középkorú férfi, vállasan,
 egy napsütötte téren, ha nem is
 mosolyognak, mégis ellazul az arcuk.
 A költő félig kifordul a képből,
 a válluk mégis egy vonalban áll.

Szép középkorúság. A test és egyebek
 kiszolgáltatottsága előtt, szabad,
 szép középkorúság, megszerzett barátok,
 még elég kevés hajszálrepedés, erős közeg,
 mi lesz velünk, barátaim, barátaim!